

[Rytter.]

merne kunne forlange Pensionsspørgsmaalet forelagt for Højesteret, og i den Anledning udtalte Justitsministeren, at saa kunde han tænke sig at gaa videre, for naar Spørgsmaalet om Pension kunde forelægges Højesteret, kunde i og for sig ethvert Spørgsmaal med Hensyn til Afskedigelse forelægges Højesteret. Og med Rette maatte Ministeren gaa ud fra, at dette ikke kunde genere Dommerne. Naar det ene Spørgsmaal kunde forelægges, maatte — ganske naturligt — alle de andre ogsaa kunne forelægges. Det var derfor ogsaa rigtigt af Ministeren at sige, at han betragtede det ene som en Konsekvens af det andet, thi hvordan kunde Højesteret skønne i Pensionsspørgsmaalet, naar Højesteret ikke kunde komme ind paa Afskedigelsesspørgsmaalet i det hele? Det sidste var altsaa en logisk og nødvendig Følge af det Ønske, der var udtrykt af Dommerne. Men det være nu, som det vil, efter min Mening maa Ministeren ikke helt se bort fra, at naar Dommerforeningen optraadte, som den gjorde, havde han selv nogen Skyld deri, dels ved i Begyndelsen at være for afvisende, dels ved senere at være saa imødekommende, at man af det Fællesbillede, der blev taget af Dommerne og Justitsministeren i Forening, fik det Indtryk, at der var opnaaet skøn Enighed.

Jeg vil altsaa med Hensyn til Disciplinærretten henstille til Ministeren, dels at tage de konkrete Spørgsmaal, jeg har nævnt, op til velvillig Behandling sammen med os i Udvalget, dels at overveje den Tanke, om man ikke ligefrem kan bestemme, at Sagerne i første Instans skal afgøres af Landsrettens rejsende Afdelinger.

Jeg gaar dernæst over til Spørgsmaalet om Genoptagelse af en Sag. Det er jo et Spørgsmaal af en helt anden Karakter, et Spørgsmaal, som man fra alle Sider har erklæret sig villig til at diskutere for at blive klar over, hvorledes man paa bedste Maade kan faa det løst. Det er jo saaledes, at Befolkningen finder det mærkværdigt, at den samme Domstol, som har afsagt Dommen, skal afgøre, om Sagen skal genoptages, idet man mener, at disse Dommere vil være utilbøjelige til at bestemme, at Sagen skal genoptages. Jeg er nu paa dette Punkt af en anden Mening end den højtærede Minister. Jeg tror i og for sig, at det

kun er en Overgang, Befolkningen vil have den Anskuelse. Den stammer nemlig fra gamle Dage, da det var Dommerens Skyld, hvis der var begaaet Fejl, idet Dommeren havde Pligt til at fremskaffe alle Oplysninger baade pro og kontra Forbryderen. Hvis der derfor var sket en Fejl i den ene eller den anden Retning, kunde det tilregnes Dommeren. Men nu er det ikke mere Dommeren, der skal fremskaffe Oplysningerne pro og kontra; nu er det Politiet, og Dommeren skal kun dømme i Sagen. Den Betragtning, som den almindelige Bevidsthed tidligere tillagde Betydning; at en Dommer nødvendig vilde indrømme, at han har gjort Uret, kan derfor efter min Mening ikke komme frem, naar man har indlevet sig i den nye Forestilling, at Dommeren intet har med Oplysningernes Fremskaffelse at gøre. Saa kan man ikke sige, at den Dommer, der har afsagt Dommen, skulde være utilbøjelig til at gaa med til Sagens Genoptagelse; tværtimod, han vil sige: Jeg har afsagt Dom paa Grundlag af de Oplysninger, der dengang forelaa, nu er det andre Oplysninger, der foreligger, og saa afsiger jeg den og den Dom. Men, som jeg sagde før, den højtærede Justitsminister mener nu, at saaledes er det, og saa maa vi altsaa tage det som Udgangspunkt og se at faa Reglerne formuleret paa en saadan Maade, at vi helst alle kunde gaa med dertil.

Med Hensyn til Sagers Genoptagelse forekommer det mig, at den højtærede Minister ved Forelæggelsen gjorde sig skyldig i en Fejl, nemlig Spalte 123, hvor Ministeren siger, at der ikke er sket nogen Forandring med Hensyn til Domstolen i Forslaget, som det var vedtaget af Folketinget. Det synes jeg ikke er rigtigt; jeg kan ikke se anderledes paa det, end at som Forslaget var vedtaget i Folketinget, var der to Dommere og tre andre Medlemmer, medens der, som det foreligger nu, er tre Dommere og to andre Medlemmer — men selvfølgelig er det en Ændring, som jeg kan tiltræde; det forekommer mig blot, at Ministeren har udtrykt sig forkert.

Da denne Sag blev diskuteret i Folketinget, opstod der et helt nyt Spørgsmaal. Ministeren havde nemlig ved Fremsættelsen af Forslaget ræsonneret saaledes — og det var konsekvent ud fra Ministerens Tankegang: Det, der interesserer mig, Ju-